

Sygn. akt VIII C 950/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 1.363,66 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt trzy złote i sześćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 lipca 2021 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 347,69 zł (trzysta czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:
  - a) od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 482,89 zł (czteryście osiemdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt dziewięć groszy);
  - b) od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 364,29 zł (trzysta sześćdziesiąt cztery złote i dwadzieścia dziewięć groszy).

Sygn. akt VIII C 950/21

UZASADNIENIE

W dniu 17 września 2021 roku powód (...) Sp. z o.o. w Z., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 2.379,90 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 lipca 2021 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, iż w ramach prowadzonej działalności powód, będący autoryzowanym serwisem naprawczym marki R. i D., dokonał naprawy pojazdu marki D. D. uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego, za które na mocy umowy AC odpowiedzialność przyjął pozwany. Z tytułu przeprowadzonej naprawy powód wystawił fakturę, w

zakresie której pozwany uznał wszystkie wymienione w niej czynności, obniżył jednak stawkę za rbg oraz dokonał innych korekt, co jest sprzeczne z rekomendacją Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady Technicznej. Pełnomocnik wyjaśnił również, że zwiększenie współczynnika odchylenia na materiałach lakierniczych do wartości 121 odpowiada minimalnej różnicy pomiędzy koszykiem (...) po zmianie (z uwzględnieniem materiałów S./N.), a koszykiem obejmującym jedynie materiały lakiernicze akceptowane i autoryzowane przez producentów pojazdów. Podniósł, że powód wykonał naprawę zgodnie z opisem uszkodzeń zaakceptowanym przez ubezpieczyciela, przy uwzględnieniu rynkowych stawek za rbg oraz technologii producenta pojazdu. Wreszcie wskazał, że powód nabył wierzycelność wobec pozwanego w drodze umowy cesji.

(pozew k. 4-7)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. Na wstępie pełnomocnik wyjaśnił, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął odpowiedzialność za zdarzenie i wypłacił powodowi początkowo kwotę 4.817,74 zł, a po weryfikacji faktury dalszą kwotę 4.401,11 zł. Łącznie zatem przyznana została suma 9.218,85 zł. W dalszej kolejności wskazał, że powód zastosował wygórowaną i odbiegającą od rynkowej średniej stawkę za rbg w wysokości 200 zł netto w sytuacji, w której możliwe było naprawienie pojazdu przy stawce 150 zł netto. Ponadto warsztat niezasadnie naliczył koszt utylizacji materiałów oraz zastosował współczynnik odchylenia na materiałach lakierniczych w wysokości 121%, a także koszt utylizacji materiałów, jazdy próbnej, mycia i dezynfekcji pojazdu oraz obsługi administracyjnej szkody, które to koszty w świetle postanowień OWU pozostają poza zakresem ochrony ubezpieczenia.

(odpowiedź na pozew k. 78-77)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(pismo procesowe k. 151-152v., k. 190-191, k. 234-235v., protokół rozprawy k. 247)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest autoryzowanym serwisem naprawczym samochodów marki R. i D.. W ramach wykonywanych napraw pojazdów powód stosuje jedynie lakiery marki p. (...) oraz (...), nie stosuje natomiast produktów firmy (...)/N..

(wyciąg z kontraktu handlowego k. 37, wyciąg z umowy współpracy k. 38, oświadczenie k. 39, okoliczności bezsporne)

W ramach prowadzonej działalności powód podjął się naprawy samochodu marki D. D. o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 9 czerwca 2021 roku. Szkada była likwidowana z ubezpieczenia AC poszkodowanego. W polisie wybrano wariant ubezpieczenia AC (...) z sumą ubezpieczenia 48.500 zł brutto.

Do ubezpieczenia AC zastosowanie mają OWU AC Komfort ((...)) [(...)].

W dniu 10 czerwca 2021 roku powód nabył od poszkodowanego wierzycelność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu wystąpienia szkody komunikacyjnej z dnia 9 czerwca 2021 roku w pojeździe marki D. D. nr rej. (...).

Decyzją z dnia 15 czerwca 2021 roku ubezpieczyciel poinformował o przyznaniu odszkodowania w wysokości 4.817,74 zł ustalonego w oparciu o własny kosztorys naprawy sporządzony po przeprowadzeniu oględzin pojazdu.

W związku z wykonaną naprawą, której zakres oznaczono w kalkulacji naprawy, powód wystawił w dniu 9 lipca 2021 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.598,75 zł z terminem płatności do dnia 30 lipca 2021 roku, którą następnie przesłał ubezpieczycielowi.

Decyzją z dnia 15 lipca 2021 roku pozwany poinformował o dopłacie odszkodowania

w kwocie 4.401,11 zł w oparciu o wystawioną przez powoda fakturę. Wysokość odszkodowania została ustalona na podstawie § 14 ust. 4 OWU AC.

W wiadomości email z dnia 2 sierpnia 2021 roku powód wezwał pozwanego do dopłaty w terminie 3 dni kwoty 2.379,90 zł tytułem brakującej części wynagrodzenia z tytułu wykonania naprawy blacharsko-lakierniczej pojazdu marki D.. W odpowiedzi pozwany poinformował o podtrzymaniu swojego stanowiska.

(faktura k. 11-12, umowa cesji k. 13, wydruk wiadomości email k. 14, k. 16, zlecenie naprawy k. 15, upoważnienie k. 17, kalkulacja naprawy k. 21-26, polisa k. 27-29, potwierdzenie transakcji k. 31, k. 32, wydruk dotyczący lakieru k. 33, z akt szkody: decyzje ubezpieczeniowe, pismo z dnia 12.08.2021; okoliczności bezsporne)

Zgodnie z Komunikatem nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...) z dnia 12 czerwca 2018 roku, odpowiednie przygotowanie pojazdu do procesu naprawy poprzez umycie jego karoserii jest bardzo istotną czynnością, pozwala bowiem na ocenę stanu nadwozia pod kątem bezspornego określenia obszaru uszkodzeń. Wytyczne eksperckich firm certyfikujących jakość i standard napraw jednoznacznie nakazują, że samochód przed rozpoczęciem prac musi być czysty. Jednocześnie pełna ocena jakości wykonanej pracy przez serwis i klienta możliwa jest wyłącznie po myciu pojazdu. Stosownie do rekomendacji nr 3 każdorazowo przed rozpoczęciem naprawy powypadkowej należy poddać samochód procesowi mycia zewnętrznego w czasie 0,3 rbg, natomiast przed zakończeniem naprawy samochodu konieczne jest umycie karoserii i odkurzenie wnętrza pojazdu w czasie 0,5 rbg. W komunikacie, w ramach rekomendacji nr 4, przyjęto ponadto, że w przypadku, gdy serwis wykonuje czynności związane z przyjęciem szkody oraz jej procedowaniem należy naliczyć koszt tych czynności rozliczany ryczałtem w wysokości 2 rbg.

(Komunikat nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...) z dnia 12 czerwca 2018 roku k. 40-44)

W oświadczeniu z dnia 25 marca 2020 roku wskazano, że w 2017 roku po obniżeniu cen materiałów lakierniczych w systemie A., w wyniku wprowadzenia do koszyka lakierów premium lakieru S./N., (...) Sp. z o.o. dokonał obliczeń o jaką kwotę obniżono wartość materiałów lakierniczych. Porównano 100 kosztorysów z okresu przed i po obniżce, co w przeliczeniu dało współczynnik 21%, który wyrównuje obniżkę. Dodano, że porównanie zleceń z pierwszej połowy 2016 roku (przed obniżką) i pierwszej połowy 2019 roku (po obniżce, ale z zastosowaniem współczynnika 21%) wykazało podobny stosunek materiałów zużytych przy naprawach do materiałów zafakturowanych. W konkluzji przyjęto, że zastosowanie współczynnika 21% jest właściwe i wyrównuje zastosowaną przez system A. obniżkę. W końcowej części oświadczenia znalazł się zapis, że firma (...) Sp. z o.o. w wykonywanych naprawach lakierniczych stosuje jedynie lakiery marek premium: P. oraz (...). (oświadczenie k. 45)

Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia Autocasco Komfort (...), w przypadku szkody częściowej, tj. w razie uszkodzenia pojazdu w stopniu nie kwalifikującym szkody jako szkody całkowitej, WARTA ustala wysokość odszkodowania, które obejmuje koszty naprawy pojazdu mające związek przyczynowy ze zdarzeniem objętym ochroną ubezpieczeniową (§ 14 ust. 1). Wysokość odszkodowania wyliczana jest przez WARTĘ

w oparciu o wycenę kosztów naprawy pojazdu (§ 14 ust. 2). W myśl § 14 ust. 3, wycena kosztów naprawy sporządzona przez WARTĘ lub na jej zlecenie według cen brutto (z VAT) wykonywana jest na podstawie indywidualnej oceny uszkodzeń pojazdu związanych

z przedmiotowym zdarzeniem, z wykorzystaniem do tego celu informacji na temat realnych kosztów naprawy uzyskanych poprzez analizę aktualnej sytuacji rynkowej, której podstawą jest:

1) koszt robocizny ustalony w oparciu o:

a) naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie A., E. lub DAT,

b) stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną przez WARTĘ na podstawie stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi (...);

2) koszt części zamiennych:

a) w wysokości cen podanych w aktualnych polskich wydaniach systemu A., E. lub DAT z uwzględnieniem cen części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu. Wycena kosztu części zamiennych dokonywana jest na podstawie cen części zalecanych do stosowania przez producenta pojazdu lub jego oficjalnego importera skorygowanych o współczynnik w wysokości 0,6 wynikający z uwzględnienia w wycenie cen tzw. zamienników, tj. części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu posiadających stosowną homologację,

b) bez stosowania ubytku wartości części, za wyjątkiem ogumienia, akumulatora, elementów ciernych układu hamulcowego (klocki, szczytki, tarcze, bębny), elementów ciernych układu sprzęgła (tarcza, docisk), elementów układu wydechowego (tłumiki, sondy lambda, katalizatory i rury łączące te elementy), dla których uwzględnia się indywidualne zużycie eksploatacyjne – stosownie do stanu tych elementów lub norm zużycia określonych przez producenta pojazdu;

3) w przypadku braku cen części lub norm czasowych robocizny w systemie A., E. lub DAT przyjmuje się ceny i normy dla pojazdu najbardziej zbliżonego właściwościami techniczno-eksploatacyjnymi;

4) w przypadku stwierdzenia w elementach zakwalifikowanych do wymiany wcześniejszych uszkodzeń uwzględnia się potrącenia wynikające ze stanu technicznego tych części.

Zgodnie zaś z § 14 ust. 4, w razie udokumentowania fakturami VAT poniesionych kosztów naprawy wyższych niż przyjęte w sporządzonej przez WARTĘ wycenie,

z uwzględnieniem zastrzeżeń o których mowa w ust. 3, WARTA uzupełni kwotę odszkodowania do poziomu wynikającego z ww. faktur, nie więcej jednak niż:

1) do poziomu cen części podanych w aktualnych polskich wydaniach systemu A., E. lub DAT, opartych na danych producenta/importera pojazdu, nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnych importerów do stosowania przez ich sieci serwisowe, bez uwzględniania współczynnika korygującego, o którym mowa w ust. 3 pkt 2a),

2) do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za

1 roboczogodzinę ustalonej w oparciu o średnie stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi ((...)) z terenu województwa względem którego dokonano taryfikacji składki.

W przypadku braku możliwości ustalenia stawki średniej dopuszcza się przyjęcie stawki za 1 roboczogodzinę stosowanej indywidualnie przez wykonawcę naprawy o ile nie przekracza ona 120% stawki za roboczogodzinę – stosowanej przez dany warsztat w naprawach gwarancyjnych.

(okoliczności bezsporne)

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu D. D., uwzględniający zastosowanie w naprawie części oryginalnych, współczynnika kosztu materiałów lakierniczych +21%, przy średniej stawce za rbg na poziomie 195 zł netto stosowanej przez (...) na terenie województwa (...), wyniósłby 10.582,51 zł brutto. Przy zastosowaniu standardowych materiałów lakierniczych (tj. bez uwzględnienia współczynnika +21%) oraz stawki 150 zł netto, koszt naprawy wyniósłby 9.320,68 zł brutto.

Do uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego samochodu należy zaliczyć koszty mycia i czyszczenia pojazdu w kwotach odpowiednio 30 zł netto (36,90 zł brutto) i 50 zł netto (61,50 zł brutto). Koszty te są częścią procesu technologicznego naprawy i wchodzi w zakres kosztów, o których mowa w § 14 OWU AC. Koszty mycia i czyszczenia ustalone przez powoda są zawyżone w stosunku do rzeczywiście występujących kosztów w wyspecjalizowanych myjniach.

Koszty obsługi administracyjnej/przyjęcia szkody, utylizacji materiałów, dezynfekcji pojazdu, nie zaliczają się do kosztów naprawy i nie są operacją naprawczą.

Stawki za rbg usług blacharsko-lakierniczych na rynku (...) w roku 2020 i 2021 kształtowały się od 130 zł netto do 260 zł netto, co daje średnią na poziomie 195 zł netto.

Zwiększenie kosztów materiałów lakierniczych o 21% nie pozostaje w sprzeczności z OWU AC.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 102-127, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 167-178, k. 209-218)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych przyjęto ponadto zeznania spójne i logiczne zeznania świadka oraz opinię biegłego sądowego T. B.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia biegłego w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Jednocześnie opinia ta została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. W opinii uzupełniającej biegły wypowiedział się w zakresie zgłoszonych przez pozwanego zarzutów. I tak biegły wyjaśnił, że wyliczenia stawek średnich za rbg dokonywał przy założeniu wykonywania naprawy przez warsztaty niezależne, nie zaś warsztaty współpracujące z pozwanym, które indywidualnie negocjują wysokość stawki, przy czym wartości te są objęte tajemnicą przedsiębiorstwa. Odnosząc się do zestawienia pozwanego podniósł, że obejmuje ono m.in. serwisy ciężarówek i naczep, że ujęte w nim stawki są nieadekwatne do rzeczywiście stosowanych przez część (...) (m.in. Automobile T. i V. (...)), że obejmuje tylko nieznaczną część serwisów z województwa (...). Biegły zwrócił przy tym uwagę, że gdyby przyjąć tok rozumowania pozwanego, wyliczenie średniej stawki za rbg winno nastąpić w oparciu o stawki stosowane przez wszystkie (...) na terenie województwa (...), w tym ustalone na podstawie wszystkich umów o współpracy zawartych nie tylko z TU, ale także z firmami leasingowymi, obsługującymi floty pojazdów, zajmującymi się wynajmem długoterminowym itd. Analiza taka wymagałaby zbioru danych obejmujących tysiące wartości i byłaby całkowicie nieadekwatna do realnej sytuacji mającej miejsce na wolnym rynku. W zakresie współczynnika odchylenia na materiałach lakierniczych biegły wskazał, że jego zasadność została uznana nie w oparciu o treść pisma (...), a na podstawie oświadczenia powoda z dnia 25 marca 2020 roku (k. 45), które spełnia wymogi przewidziane przez instrukcję A. dotyczące stosowania procedury indywidualnego ustalenia współczynnika KW (...). Wreszcie biegły precyzyjnie wyjaśnił, z jakich przyczyn uwzględnił w kalkulacji koszt mycia i sprzątnięcia pojazdu akcentując, że są to czynności będące częścią procesu technologicznego naprawy pojazdu, o którym mowa w § 14 OWU, a nie kosztem dodatkowym refundowanym poza naprawą pojazdu przewidzianym w § 19 OWU.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki D. D.. W dacie szkody właściciela pojazdu łączyła z pozwanym umowa

dobrowolnego ubezpieczenia AC. Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osłą sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, a konkretnie wartość stawki za rbg z tytułu prac blacharsko-lakierniczych, zasadność zastosowania odchylenia na materiałach lakierniczych oraz naliczenia kosztów z tytułu czynności przeprowadzonych w związku z naprawą pojazdu.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że powód naprawił przedmiotowy pojazd, z tytułu czego wystawił fakturę VAT. W fakturze tej uwzględniono stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto, wobec czego ustaleniu wymagało, czy stawka ta spełnia kryteria „średniej stawki stosowanej przez autoryzowane stacje obsługi (...) z terenu województwa względem którego dokonano taryfikacji składki”. Nie budzi bowiem wątpliwości, że w przypadku ubezpieczenia AC nie znajduje zastosowania reguła pełnego odszkodowania, a wartość szkody obliczana jest w oparciu o postanowienia OWU stanowiące załącznik do zawartej przez strony stosunku ubezpieczeniowego umowy. Na wskazaną okoliczność dopuszczony został dowód z opinii biegłego sądowego. W treści opinii biegły poddał analizie stawki stosowane przez 27 (...) działające na terenie województwa (...), przyjmując jednocześnie za punkt wyjścia stawki niezależne, tj. nieobarczone umową z Towarzystwami (...). Założenie to zdaniem Sądu było jak najbardziej zasadne, postanowienia OWU nie odnoszą się bowiem do stawek stosowanych przez warsztaty współpracujące z pozwanym (czy też innymi ubezpieczycielami), a do średnich stawek obowiązujących na danym terenie, a więc wyliczanych wedle kryteriów rynkowych. Zwrócić należy uwagę, że o ile w przypadku ustalania kosztów naprawy na podstawie § 14 ust. 3 to WARTA ustala stawkę za 1 roboczogodzinę na podstawie stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi, o tyle w § 14 ust. 4 mowa jest o weryfikacji do poziomu średniej stawki (...) obowiązującej w danym województwie. Nie budzi zaś wątpliwości, że stawki wynikające z różnorodnych porozumień nie spełniają takich kryteriów, skoro strony takim porozumień mogą je kształtować całkowicie dowolnie wedle własnego uznania, w tym w oderwaniu od realiów rynkowych. Zaznaczenia wymaga, że poszkodowany

w zdarzeniu drogowym powinien wprawdzie współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym. Z zapisów OWU nie wynika zaś, aby uprawnienie ubezpieczonego w tym zakresie podlegało ograniczeniom, w tym aby był on zobligowany do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym. W ten sposób biegły ustalił, że sporne stawki mieszczą się w granicach od 130 zł netto do 260 zł netto, a ich średnia wynosi 195 zł netto. Istotnym jest podkreślenie, że optując za uwzględnieniem stawek z przedłożonych przez siebie kosztorysów pozwany zdaje się ignorować fakt, że ujęte w nich stawki w kwotach 140 zł netto i 150 zł netto mieszczą się w granicach stawek wyliczonych przez biegłego, przez co nie mają wpływu na wyliczoną przez biegłego średnią stawkę. Także z opinii przedłożonej przez pozwanego, a sporządzonej w innym postępowaniu, stawki w (...) zostały wyliczone na kwoty od 130 zł do 160 zł netto, co także nie zmieniloby wartości ustalonej przez biegłego. Powyższe prowadzi do wniosku, że nie tylko stawka przyjęta przez powoda (200 zł netto), ale także ta przyjęta przez pozwanego (150 zł netto), nie spełnia kryterium z § 14 ust. 4 OWU. Powtórzenia wymaga w tym miejscu, że zestawienie przedłożone przez pozwanego nie jest miarodajne, zostało bowiem sporządzone w wybiórczy sposób, ogranicza się wyłącznie do niewielkiej części (...) w województwie (...), obejmuje podmioty, które trudnią się naprawą pojazdów ciężarowych i naczep, co też precyzyjnie „wypunktował” biegły w opinii. O czym była mowa wyżej, opinia biegłego T. B. stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie, a pozwany nie zdołał jej podważyć w w/w zakresie. W konsekwencji Sąd uznał, że poszkodowany w świetle postanowień umowy ubezpieczenia był uprawniony do naprawy uszkodzonego pojazdu wg stawki 195 zł netto za rbg. Roszczenie powoda ponad tę kwotę, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

W ocenie Sądu powód był natomiast uprawniony do zastosowania współczynnika odchylenia na materiałach lakierniczych na poziomie 121%. Na tę okoliczność powód nie tylko przedłożył wyciągi z umów handlowych z firmami (...) (k. 37-38), na okoliczność stosowania przy pracach lakierniczych lakierów tych marek, oświadczenie o nie stosowaniu produktów firmy (...) /N. (k. 39), ale również oświadczenie z dnia 25 marca 2020 roku (k. 45), w którym

szczegółowo wyjaśnił, w oparciu o jakie przesłanki przyjmuje odchylenie na materiałach lakierniczych na spornym poziomie. Treść ostatniego z przywołanych oświadczeń daje asumpt do wniosku, że odchylenie to nie zostało przez powoda przyjęte

w dowolny, nie poddający się weryfikacji sposób, a podstawą takiego działania była dogłębna analiza kosztorysów z daty przed dokonaniem obniżki wartości materiałów lakierniczych

w systemie A. i po tej obniżce. Powyższe pozwoliło na ustalenie, że zastosowanie współczynnika 21% jest właściwe i wyrównuje zastosowaną przez A. obniżkę. Wyjaśnienia wymaga, że rzeczona obniżka została spowodowana wprowadzeniem do koszyka lakierów premium lakierów S./N., a więc lakierów, które nie są stosowane przez powoda. Na istnienie wspomnianej różnicy oraz jej rozmiarów wskazuje dodatkowo pismo (...) (k. 50-51). Podzielić należy zatem stanowisko biegłego, że skoro wyliczenia powoda są poparte analizą 100 kosztorysów z okresu sprzed i po podwyżce, która to analiza wykazała różnicę w rzeczywiście ponoszonych przez powoda w związku z lakierowaniem kosztach, to w świetle treści instrukcji programu A. sporny współczynnik uznać należy za zasadny.

Zdaniem Sądu niezasadne okazało się natomiast żądanie powoda

w odniesieniu do kosztów dezynfekcji pojazdu, utylizacji materiałów oraz obsługi szkody.

W ocenie Sądu koszty te mieszczą się w kosztach prowadzenia działalności powoda oraz są zawarte w wysokiej, lecz zasadnej stawce serwisowej za rbg. W odniesieniu do utylizacji materiałów dodatkowo zwrócić należy uwagę, że koszty utylizacji uwzględnia się na koniec miesiąca naprawy, przez co ich naliczanie w stosunku do każdorazowej naprawy jest niecelowe. Niewątpliwie również powód winien wykazać, że poszkodowany zlecał czynności w postaci obsługi szkody, czy też dezynfekcji pojazdu, której to powinności nie sprostął. Co oczywiste, sam fakt poniesienia pewnych kosztów związanych z obsługą szkody nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. W niniejszej sprawie powód nie wykazał, jakie dokładnie czynności składały się na sporną pozycję kosztorysową, zaś sam koszt obsługi (400 zł netto !!!) w świetle zasad doświadczenia życiowego został znacznie zawyżony i oderwany od rzeczywiście podjętych czynności i ich kosztu, co zresztą jest pochodną tego, iż powód w istocie zastosował w tym przypadku koszt ryczałtowy. Wreszcie, na co wskazał biegły w opinii, opisane koszty nie zaliczają się do kosztów naprawy i nie są operacją naprawczą. Brak było także podstaw do uwzględnienia kosztów jazdy kalibrującej, która wprawdzie stanowi element procesu technologicznego naprawy, to jednak jest konieczna jedynie w przypadku, gdy w trakcie naprawy doszło do wymiany elementów jednego z systemów wspomagania jazdy wymagającego kalibracji. Taka sytuacja w sprawie zaś nie zachodziła.

Zasadny częściowo okazał się natomiast koszt mycia pojazdu, która to czynność stanowi część procesu technologicznego naprawy blacharsko-lakierniczej, a więc mieści się w dyspozycji § 14 OWU AC, a przez to nie może być postrzegany w kategorii dodatkowych kosztów,

o których mowa w § 19 tegoż, jak usiłuje to przedstawić pozwany. Jak wyjaśnił biegły mycie pojazdu jest wstępnym przygotowaniem do naprawy, jak również służy usunięciu zabrudzeń po naprawie, które muszą być usunięte przed wydaniem pojazdu klientowi. Pojazd taki ulega bowiem zakurzeniu i zapyleniu zarówno zewnątrz, jak i wewnątrz, na oklejanych elementach pozostają ślady taśm lakierniczych, z kolei w procesie polerowania w szczeliny pomiędzy elementami zewnętrznymi dostają się pozostałości pasty polerskiej. Jednocześnie biegły wykluczył, aby kompleksowe mycie pojazdu i czyszczenie wnętrza wchodziło w skład operacji lakierowania poszczególnych elementów. Nie mając zastrzeżeń odnośnie czasochłonności omawianej czynności biegły zakwestionował jej koszt, wskazując po pierwsze, że nie jest ona wykonywana przez wykwalifikowanych pracowników serwisu blacharsko-lakierniczego, a przez pracowników o niższych kwalifikacjach, otrzymujących niższe wynagrodzenie, wobec czego brak jest podstaw aby rozliczać tą czynność według stawek stosowanych przez taki serwis. Po drugie biegły zwrócił uwagę, że ujęty w kalkulacji powoda koszt mycia znacznie przewyższa koszt rynkowy występujący w wyspecjalizowanych myjniach. Dlatego też Sąd podzielił zapatrywanie biegłego, że sporny koszt winien zostać uwzględniony na poziomie 50% kosztu wyliczonego przez powoda.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o opinię biegłego sądowego Sąd przyjął, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu D. D. uszkodzonego

w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 9 czerwca 2021, wyliczony zgodnie z OWU AC, wynosi 10.582,51 zł brutto.

Do dnia wyrokowania pozwany wypłacił powodowi kwotę 9.218,85 zł, do dopłaty pozostaje więc kwota 1.363,66 zł, którą Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 lipca 2021 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części.

Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).
W niniejszej sprawie termin wymagalności roszczenia powoda wynikał z wystawionej faktury VAT.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 347,69 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.

Ponadto na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych: od powoda kwotę 364,29 zł, od pozwanego kwotę 482,89 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.